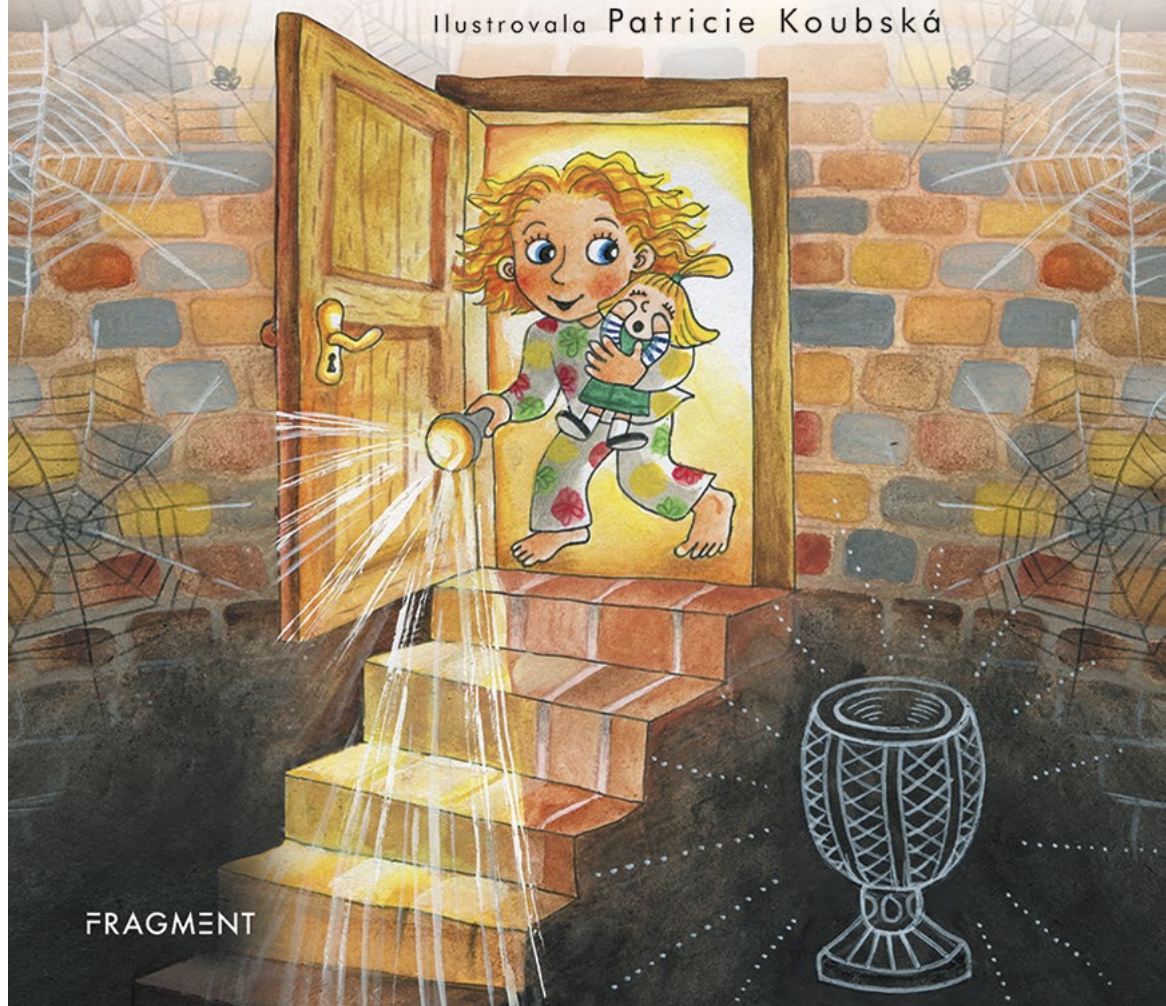

Čteme spolu

Lucinka a pohár trpělivosti

Jana Hlavatá

ilustrovala Patricie Koubská

FRAGMENT

Lucinka a pohár trpělivosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jana Hlavatá

Lucinka a pohár trpělivosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lucinka a pohár trpělivosti

Jana Hlavatá

Ilustrovala
Patricie Koubská

FRAGMENT

© Albatros Media a. s., 2019
Text © Jana Hlavatá, 2019
Illustrations © Patricie Koubská, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4650-1
ISBN e-knihy 978-80-253-4701-0

Už umím napsat své jméno

LUCIE

To jsem já. Málokdo mi tak ale říká. Rodiče mě obvykle oslovují: „Lucinko.“ Když občas převrhnu květináč nebo rozliju šťávu na gauč, maminka nebo tatínek mě napomenou: „Lucko!“ Ale když se na mě rozzlobí úplně nejvíc, jsem pro ně Lucie.

Svoje příjmení napsat ještě neumím. Stejně s ním mám jenom trápení. Jmenuju se totiž Šedivá.

Kamarádky ze školky jsou na tom mnohem lépe.

No, posuďte sami: Nela Popelková, Zuza Růžičková a Dorotka Princová.

Na podzim jsem se pokoušela vyměnit své příjmení za pytlík gumových medvídků a růžovou sponku do vlasů. Ta holka, Konvalinková se jmenovala, si to nakonec rozmyslela.

**Nemám žádného sourozence.
Ani zvířátko. Tatínek mi slíbil, že než
půjdu do školy, jedno z toho dostanu.
To bude brzy. Už mi je skoro šest.**

Často před spaním přemýšlím, jestli bych chtěla radši miminko, nebo štěňátko. Ale poslední slovo bude mít prý maminka.

Maminka učí děti počítat a taťka kreslí domy. Mojí nejlepší kamarádkou je panenka Julinka. Má stejně zlaté vlasy jako já.

Jsem nemocná

Už dva dny nechodím do školky, protože mám zelenou rýmu. A taky kašel. Dneska mě bude hlídat tatínek.

„Lucinko!“ volá na mě maminka. „Už musím jít.

Na oběd budu doma.“

„Ahoj,“ běžím jí dát pusku na rozloučenou.

„A nezlob tatínka!“

„Nebudu,“ přikyvuju.

Sotva za mamkou zaklapnou dveře, tatínek už mě žene do postele.

„Přinesu ti čaj a sirup.“

Ach jo. Nemám ráda, když musím ležet v posteli.

Raději bych si hrála s panenkami. Třeba na školu nebo na princezny.

„Lucko, do postele,“ napomene mě taťka.

Přináší mi čaj a já pořád nejsem v posteli. Sedím na koberci a hraju si s panenkou Julinkou.

„Už jdu,“ šourám se.

Postýlku mám ještě teplou. Zachumlám se do krásného povlečení. Je růžové se zlatými motýly. Růžová a zlatá – to jsou moje nejoblíbenější barvy.

„Už jsi vypila čaj?“ ptá se po chvíli tatínek.

Když jste nemocní, musíte čaj vypít ještě teplý.

To ty bacily vyžene.

„Jo,“ ukazuju mu prázdný hrnek.

„Otevři pusku, dostaneš sirup proti kašli.“

„Jaký? Ten sladký?“

